

Paul

- Geboren : Zondagavond 12 december 1954 omstreeks 21.20 uur, in het voormalige Eudokia Ziekenhuis op de Bergweg, in de buurt van de Schiekade.
- Kenmerk : Geboren als een een-eiige tweeling, geboren circa 10 minuten na mijn oudste broertje Rene;
- Plaats : Rotterdam, ;
- Sterrenbeeld : Boogschutter;
- Burgerlijke staat : Gehuwd, vader van twee leuke, inmiddels volwassen (nou ja) dochters;

Delfshaven – Rotterdam

De eerste baby-jaren doorgebracht, op de thans historische Voorhaven in Oud Delfshaven. Daar weet ik niet veel meer van, behalve dat mijn lieve oma Tournier – Tenwolde een heel leuk uitzicht had op de Pilgrims Fatherkerk en het Zakkendragershuisje aan de overkant op de Voorhaven. Zij woonde met haar 5 kinderen in een bovenhuis boven de wasserij van Nico Nijman, (dat is voorbij de mooie ophaalbrug aan de rechterzijde) met uitzicht op de hoek van de beroemde Piet Heinstraat.

Groen van Prinsterenstraat – Rotterdam

Daarna als kleuter verhuisd naar De Groen van Prinsterenstraat in Rotterdam. Aanvankelijk nog iedere ochtend te voet gebracht bij de Nonnen op een lagere school op de Walenburgerweg (ik weet nog te herinneren de kappen van de Vliegende Nonnen en de twee kaarsen die jaarlijks met de dag van de Heilige Blasius rondom je nek werden gekruist.)

Later gingen mijn tweelingbroertje Rene en ik naar de houten noodbarakken (waarschijnlijk een bevrijdingsgeschenk uit Zweden) geplaatst op een plein aan de Noorderhavenkade. Een leuke gezellige kleuterschool, waar ooit de kerstboom met echte kaarsjes vlam vatte, maar koelbloedig door juf Marianne met een emmer water werden geblust : Klasse anno 1960 !

We liepen een paar keer in de week met z'n allen naar Diergaarde Blijdorp, een hele tippel met al die kleintjes vanaf de Noorderhavenkade naar de hoofdingang van Diergaarde Blijdorp aan de Bontincklaan. We kwamen er zo vaak, we dachten op een gegeven moment dat zelfs de nijlpaarden ons gingen herkennen !

Oud – Mathenesse – Rotterdam

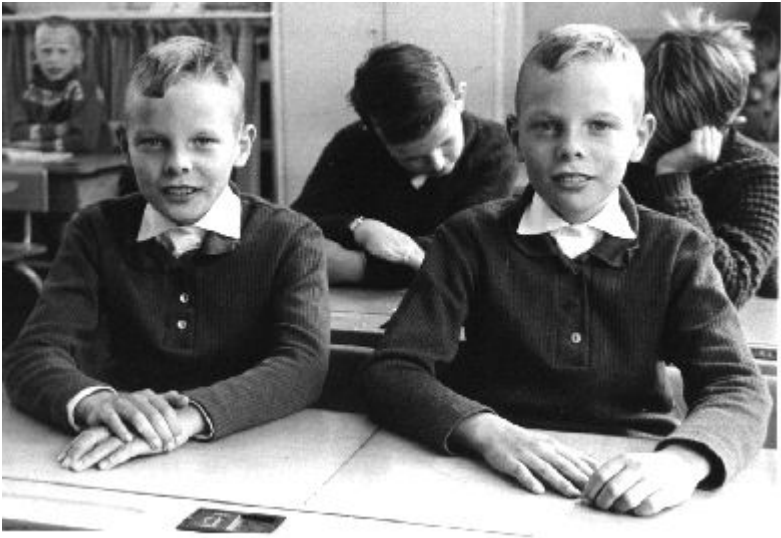
Vervolgens – toen ik een jaar op 6 was – verhuisde ons gezin naar de naoorlogse wijk Oud Mathenesse, ingeklemd tussen het beroemde Witte Dorp en Schiedam en gelegen aan de onderzijde van de Rotterdamse Dijk, de zeedijk tussen het Marconiplein en het centrum van Schiedam. We gingen naar een appartement in de Belgischestraat.

De wijk kende een drukke en gevaarlijke winkelstraat : De Franselaan. Daar verdiende de plaatselijke middenstand een redelijke boterham : Banketbakker Helmer, Boekhandel Bolle en slijterij Otto & Jansen. Op de hoek met de Hogeбанweg een snoepwinkel van C. Jamin en aan de overkant een van de eerste filialen van Albert Heijn,

We zaten nog op de kleuterschool op de hoogste etage van de school aan de Brigantijnstraat. We dronken lauwe schoolmelk, wie lief was mocht de zilveren doppen doorprikken met een rietje en zilverpapier ... dat spaarden we op en eenmaal per week kwam er een grote truck die alle ingezamelde aluminium doppen kwam ophalen.

Zo stuurden we heel betrokken vele duizenden aluminium melkflesdoppen op naar de arme kindertjes ergens in Afrika (dachten we ...) . Wat die er mee moesten doen was ons een raadsel.... Naast ons stond de Finlandiaschool aan de Brigantijnstraat hoek Laanslootseweg. Het schoolgebouw was ooit geschonken door de regering van Finland na de opbouw van Rotterdam na de Tweede Wereldoorlog.

Op de Hogenbanweg liep de grens tussen Rotterdam en Schiedam. Soms, met de jaarlijkse kerstbomenjacht was dat wel eens onduidelijk en plaats van strijd, we kregen knok met de schoffies van de Parallelweg , een straat pal achter NS

station Schiedam.

We woonden in de Belgischestraat 22b/24b, dezelfde portiek als de drie jongens van Doesburg, 2 er van : Kees en Pim, ooit bekende spelers van de Spangense eredivisieclub Sparta.

In deze keurige en nette (haven)arbeiderswijk beneden aan de Rotterdamsedijk heb ik een bijzonder mooie jeugd doorgebracht !

Meer informatie?

[Klik hier voor meer informatie over Oud Mathenesse](#)

Met de trein kwamen ze met duizenden aan op het spoorwegemplacement aan de Laanslootseweg in Rotterdam : de Simca 1000, het waren leuke auto's, maar ze bleken wel allemaal snel te roesten !

Zomers gingen we wel eens naar de Laanslootseweg waar het beroemde honkbalteam van Sparta zijn clubhuis en het mooie honkbal-speelveld had " Aan slag Boudewijn Maat " en natuurlijk de meest bekend Sparta-spelers als Simon Arindell, Hudson John en levende legende Hamilton Richardson.

Hudson John – Sparta – Rotterdam

Mijn jeugdjaren

Lagere School in Rotterdam

Zes jaar op de Sint Martinusschool, Boeierstraat, bij de Broeders van Maastricht, vlakbij de Heilig Hart kerk. Het waren gelukkige jaren, nooit iets vreemds meegemaakt. Langzaam aan vertrokken de Broeders en werden vervangen door burgerdocenten. We voetbalden op het pinasplein, na de schooltijd en voor de schooltijd. De oudere klassen namen altijd voorrang met het speelveld, zo niet dan werd je als jongere klas gewoon weggeschopt.

In de winter was de Hoekersingel bevroren. De jongens probeerden bij het schotsie dribbelen altijd indruk te maken op de meisjes en dat liep natuurlijk niet altijd even goed af. Een nat pak en de hoon van de gehele school was je deel...

De meisjesklassen op de eerste etage en de jongensschool op de begane grond waren keurig door een tussenmuur gescheiden van elkaar. Ieder had een eigen speelplaats, geen jongen kwam op de speelplaats van de dames en andersom.

Iedereen in de buurt was in die tijd voor Sparta, die in het naburige Spangen zijn stadion heeft. Dennis Neville was toen de coach, en de wedstrijd tegen Feijenoord, waar ooit Feijenoord doelman Eddy Treijtel (onbedoeld) nog een meeuw uit de lucht schopte bij een uittrap, een historisch moment nog steeds, heb ik als kleine jongen ooit zelf meegemaakt !

Oude kranten en overig papier sparen deden we toen ook al, Om

de zoveel dagen gingen we op de fiets naar het eind van de Spaanse Polder waar papierhandel De Pauw soms wel 5 cent per kilo oud papier bood. In die tijd een leuke spaarcent.

We keken in het voorbijgaan altijd naar de dames bij de Gilda, die daar achter het glas inpakwerk aan koekjes en snoep verrichten. Iets krijgen deden we nooit, daarvoor was blijkbaar de controle op de dames en de meisjes van de inpakafdeling te streng.

Ook keken we bij de spoorwegovergang uit naar de lange autotreinen die uit Frankrijk letterlijk duizenden nieuwe auto's van het vierkante model Simca 1000 afleverden in de Spaanse Polder op weg naar hun nieuwe eigenaren. Ze hadden een slechte reputatie : ze roestten nog al snel...! Maar het was wel een sportief model, gezien in de tijd van toen.

De Klas 1 van 1960 van de Sint Martinusschool

De broeder die ons in de eerste klas van de lagere school les gaf was nog jong in die tijd al een bijzonder verschijnsel aan het worden. Hij werd verliefd op een van de onderwijzeressen van de school en vertrok een paar jaar later van de St. Martinusschool en verliet de broedercongregatie aan het Marconiplein.

De klas 6 van 1967

Van zowel de Rooms Katholieke kerk als van de lagere school

aan het Pinasplein is thans helaas niets meer over ! Vervangen door nieuwbouw van een supermarkt, blijkbaar was het schoolgebouw van onze jeugd allemaal zonder enige historische waarde.

De broeders woonden allen in het grote klooster aan het Marconiplein, Ze kwamen in die tijd iedere dag op de fiets of met de brommer naar de Boeierstraat. De uittrede was begonnen, veel broeders traden uit, kregen verkering, trouwden en werden weer ' burger ' .

De Heilig Hart Kerk, met ooit pastoor Van Vught en kapelaan Schlatmann, was wereldberoemd in de regio om zijn kerkkoor onder leiding van de strenge maar eigenlijk best aardige mijnheer Odijk. Een goed dirigent, ooit Hoofd van de meisjesschool op het Pinasplein, die met Kerstmis en op andere Rooms Katholieke hoogtijdagen samen met de rustige en betrouwbare kerk-organist Ladders de mensen wist te binden. Het zangkoor van de kerk trad iedere zondag tweemaal op, ochtend's bij de Hoofdmis en s'middags bij Het Lof.

Het zangkoor onder leiding van de her Odijk, hoofd van de meisjesschool, waren rooms-katholieke vaders en jongens uit de wijk Oud Mathenesse en het aanliggende stuk uit Schiedam, voorbij de Hogenbanweg, had een goede reputatie.

De missen werden gezongen in het Latijn. Maar ook de moeilijkste zangstukken zoals stukken van Händel en de Mattheus Pasion werden niet geschuwd. Veel bezoekers uit de buurt naar de kerk, als er weer een groots optreden werd

uitgevoerd. Nog altijd Hulde voor die boegbeelden uit die mooie tijd ! De vaste organist van de kerk was de heer Lodders, een aardige man die altijd op zijn motor naar de kerk reed.

Van heinde en verre kwamen de mensen naar de Heilige Mis, soms moesten de mensen op die plechtige Heilige Missen zelfs achter in de Kerk staan. Omdat we als tweeling zo leuk op elkaar leken, mochten we bij opkomst van het koor in de kerk altijd voorop in de rij van 2 lopen ☐

R.K. jongens en meisjes hadden in die dagen (nog) gescheiden les, de jongens kregen les op de begane grond van het gebouw en alle meisjes op de eerste etage met gescheiden speelplaatsen, de jongens werden losgelaten op het speelplein aan de Boeierstraat en de meisjes hadden hun vaste speelplein aan de Pinkstraat. Er zat een groot ijzeren hek tussen.

kon nu gelijk door tussen de begane grond en de eerste etage. Ook juffrouwen, zoals bijvoorbeeld juffrouw van Poppelen van de eerste klas kwamen meer in beeld.

De Sint Jozef – Mulo in Schiedam

Na de traditionele afscheidsavond op de Lagere School met Leo Rietstap achter de piano voortaan dagelijks op de fiets naar Schiedam – Nieuwland op de Mgr Nolenslaan bij dezelfde congregatie op de ouderwetse St. Jozef M.U.L.O. gegaan. We fietsten altijd vanuit Oud Mathenesse via de Horvathweg langs Station Schiedam de Schie over naar de school aan de Msg. Nolenslaan, el altijd wind tegen!! .

In die eerste tijd ging iedereen ook nog op zaterdagochtend naar school !, iedereen die in die tijd op school geweest kent nog de leraar Frans : broeder Ghrysologius, die iedereen verbaal temde, door als een Franse volzin uit het boek slecht of stotterend werd uitgesproken , de volgende scholier dezelfde zin liet lezen, totdat die weer hakkelde en stotterde en de beurt weer doorging naar de volgende ongelukkige student.

Sommige zinnen zoals Que ge sai que cela ? werden wel eens anderhalve klas lang herhaald en herhaald net zo lang tot Hij tevreden was. Maar hij mocht me wel, ik had altijd hele goede cijfers bij hem. Zou de leraar Nederlands Lokhorst uit Groenoord nog leven trouwens ??

[Lees](#)

[hier meer over mijn schoolse leven op de Sint Jozef MUL0 in Schiedam](#)

Daarna over naar de volgende fase : de eerste twee jaren van de HAVO (wat een makkie was dat die Mammoetwet als je net de oude zware MUL0 had afgemaakt!)

Het Sint Franciscus-college in Rotterdam

De HAVO is gevolgd aan het voormalig Sint Franciscus College op de Beukelsdijk en aan het inmiddels landelijk bekende G.W. Burgerplein te Rotterdam. De dagelijkse leiding berustte toen bij rector Dr. Schweers, die ook natuurkundeles gaf aan de hogere klassen. Wij kregen les van de jonge natuurkunde-leraar Dekker. Op de Puch iedere ochtend s'zomers en winters dwars door Spangen, de Mathenesserdijk, de drukke Mathenesserbrug

over, linksaf naar de Beukelsdijk. Paters OFM waren er al bijna niet meer.

We zaten in het eerste jaar van de zogeheten Brugklas. De overgang van het doorgewinterde MULO-onderwijs naar het zoekende eerste jaar van een Havo-opleiding was voor mij geen enkel probleem bleek al gauw.

Eigenlijk hebben we 2 jaar lang niet veel bijgeleerd, we zijn geslaagd met achten en negens (.....mwahh, pies of keek die HAVO). Leraar Duits was Schmitz, Maatschappijleer werd aan iedereen gegeven door de in Rotterdam welbekende heer Putman, de gymnastiekleraar heette Plaum, die liet ons veel rondjes hardlopen op de beroemde Nenijto-atletiekbaan aan de overzijde van het spoor. Veel andere namen van andere docenten kan ik me helaas niet meer herinneren, ze deden allemaal hun best dat wel, maar of de leerlingen van die generatie dat allemaal op prijs stelden.....

We hadden een hele goede leraar Engels, mijnheer REULE uit Den Haag, voortreffelijke ANGLOSAX en dat voor een Nederlander.

Omdat mijn vaste MULO-vriendje Hans Boerman uit de Deensestraat en ik een taalvoorsprong hadden van jaren op de rest van onze HAVO-klas, hadden we onder de les best leuke filosofische gesprekjes met hem over bijvoorbeeld de Engelse literatuur of de Engelse geschiedenis, die de anderen in de klas veelal niet snaptten. Zeer leuke school, leuke tijd. ook hier in de klas gezeten met alleen maar weer veel jongens, pas later de eerste dames in de lagere klassen !

De Hogere Technische School

Na de HAVO vervolgens naar de HTS, afdeling Werktuigbouwkunde aan de G.J. de Jonghweg in Rotterdam met lessen van de bij insiders nu nog steeds fameuze leraren als Kok, directeur Jansen , de gebroeders Stolk, Kerkhoven, Van den Acker, vd Schelling en Schipper (hoogwaardig ontlaten van Koper – Zinkverbindingen (bah !!!))

Daar kwam al snel de aap uit de mouw. Doordat de HAVO te licht was met Wiskunde, Natuurkunde en Scheikunde vielen al snel de eerste slachtoffers bij onderdelen als thermo-dynamica, wiskunde en scheikunde.

Leraar Scheikunde Van den Acker speelde een boeman, maar hij had wel gelijk, we bakten er collectief niks van ! DUS ; Een hele zware, maar mooie opleiding met een mooie toekomst dachten we allemaal..... Totdat de economie toesloeg en Nederland te duur maakte voor een eigen staalbouw-industrie.

Bedrijven als IHC, Gusto, Verolme, RDM, Wilton Feyenoord we weten allemaal hoe het in de 70-er jaren in de staalbouw is afgelopen... Gelukkig trok de ICT in die tijd steeds meer aan de schoolverlaters ze konden vrij makkelijk een eerste baan vinden en al snel een goede loopbaan uitzetten, de tijd zat in ieder geval mee!

Militaire Dienst

Toen ook nog eerst verplicht in militaire dienst (78-6) Sorry iedere HTS-student keurde zich af, maar ik was daar te dom voor.. Ik mocht eerst naar een opleidingskazerne van de Infanterie, de SROKI op de afgelegen 'Jan van Schaffelaar' in Ermelo. Het was een fysiek zware opleiding, met veel buitenbivaks, nachtelijke looptochten door Garderen en Stroe, Schietoefeningen op de Harskamp en kilometers, kilometers, kilometers lopen met de zwaarste bepakking op je rug. Het weer zat in november 1978 niet echt mee voor de jonge recruten op die open hei, de potten pindakaas waren gewoon bevroren, het brood was keihard, rijden in een YP kostte je je rug, maar de versnelde rij-opleiding bij het PIROC in Veldhoven om in noodgevallen ook zelf met je eigen YP te kunnen rijden was wel weer gaaf...

Het was het eerste jaar van UNIFIL in Libanon, ook onder mijn lichterling recruten werd geronseld om een tijd in Libanon daar

de vrede te gaan bewaken. Ik bedankt voor deze eer. Jaren later hoorde je de eerste verhalen over deze eerste zending van militairen.

Na de SROKI-opleiding de volgende anderhalf jaar op thuisbasis Staf 1LK in Apeldoorn, een vrij relaxte tijd als schrijver in het hoofdkantoor van het Eerste Legerkorps doorgebracht. Als er geheime stukken moesten worden rondgebracht naar kazernes in de regio, kreeg ik een chauffeur in een groengekleurd Volkswagen-busje mee. De onderofficieren hadden een eigen mess, naast het exercitieplein van de Koning Willem III-kazerne onder leiding van de president sergeant-majoor Eecen. De alcoholconsumptie was er stevig, maar er werd wel veel gesport en gezwommen. Ik merkte de frustraties bij de beroeps, het willekeurige bevorderingsbeleid, de oudere sergeant-majoor die niet bevorderd mocht worden tot adjudant, omdat er in de selectiecommissie leden zaten die vrindjes eerder lieten bevorderen.

Mijn intrinsieke weerzin tegen het militaire bedrijf werd als dienstplichtige in de lagere militaire rangen echt bevestigd.

.

Wat een waste of time! Dus in dienst in mijn eigen vrije tijd – en op kosten van de militaire welzijnszorg – een aanvang gemaakt met het doorlezen van de eerste AMBI-modules I1 en B1, in die tijd de welbekende basis-opleidingen voor beginnende informatici. . Juist door het volgen van die twee schriftelijke cursussen, kwam ik eigenlijk makkelijk aan een baan in Rotterdam, mijn eerste sollicitatie was meteen raak, ik kon in dienst treden bij de Gemeente Rotterdam en daardoor nog enige maanden eerder weg uit militaire dienst ook....

Werken op het hoofdkantoor GEB Rotterdam

In januari 1980 gelijk na dienstdtijd begonnen bij het Gemeentelijk Energiebedrijf (GEB) aan de Rochussenstraat te Rotterdam. Een leuke tijd, 5 jaar lang, technische administraties VBT, MTA en de diverse verbruiksadministraties (SOAG – VIS !) De AMBI-opleiding was een pittige en dure

vakopleiding voor informatici, waar je in de loop van een aantal jaren 40 studiepunten moest halen om uiteindelijk het felbegeerde AMBI-diploma te halen. Ik heb vele modules gevolgd in mijn latere GEB-periode , vooral het volgen van een vijftal zogeheten S-modules leverden de meeste studiepunten op. Sommige cursussen hadden dag- op avondopleidingen. Ik moest een aantal jaren s'avonds naar het winkelcentrum Bisonspoor in Breukelen waar hun opleidingscentrum zat.

Ik zat op de hoogste etage bij AOA (Administratieve Organisatie en Automatisering) met good old Lady Lea R-F , Theo, Theo , Paul, Peter, Peter, Gerard Meier en en J. In 't veld RA met als hoofd Jac Bergmans. Beneden op de eerste etage zat het computercentrum, met als hoofd Willem Waayenberg. De invoer was nog gebaseerd op het massaal inlezen van ponskaarten en computertapes.. We hadden ten opzichte van de rest van de gemeente een eigen automatiseringsbeleid en dat gaf zeer zeker politieke spanningen met de mensen van het Gemeentelijk RekenCentrum (GRC) dat in die dagen was gevestigd aan de Walenburgerweg.

We hadden zelfs ook een eigen hardwarelijn : Siemens BS 2000 en – geloof het of niet -HARRIS ! Er werd gestunt met de eerste pc's (Sinclair) op de afdeling van Jan Rotmans met zijn jong clubje, en de centrale typekamer had sinds kort WANG tekstverwerkers dankzij Theo Snel.... de ICT begon aan de opmars, een leuke, spannende tijd ! Afdelingen hadden nog geen eigen pc's. Lea Roestenberg, de secretaresse van grote baas Jac, type op een IBM bolletjes-machine..

Ook de tijd dat vele Rotterdammers protesteerden tegen de nieuwe kernenergie-centrale in Kalkar en daarom maar bewust 3 cent teveel betaalden via de acceptgirokaart, waardoor de boekhouding en het Verbruikers Informatie Systeem (VIS) werd gesaboteerd. Ik heb er vooral gewerkt aan het in kaart brengen van de technische infrastructuur zoals de Openbare Verlichting

(OV) de onderhoudsadministratie van de gasgeisers en de boilers (VBT) bij baas Jan van Hal op de Willem Buytewechstraat.

Ook in het kader van VIS het automatiseren van de comptabele meter-administratie van de gas- en electriciteitsmeters in de woningen van de mensen thuis. Een andere klus was het automatiseren van de looplijsten van de meteropnemers die nog altijd straat na straat doorliepen voor het noteren van de meterstanden in de huizen van de Rotterdammers.

Een onderwerp apart was het inrichten van de administratie van de Centrale Antenne Inrichting (CAI) . Die installaties werden allemaal opgekocht door de gemeente en het verhaal ging dat er in die tijd heel veel geld is betaald om al die CAI-installaties op te kopen en te koppelen aan een nieuw systeem. De eigenaren zoals woningbouwcorporaties en particuliere huiseigenaren vroegen te veel geld bij verkoop en kregen ook te veel geld bij het opkopen. Later bleek dat het opgekochte spul vaak technische ouwe troep was en dat door de wirwar van kabels en signaalverdelers ook niet altijd even duidelijk was welke huurder in het pand nou wel of niet betaalde voor een TV-aansluiting. Een naam staat mij bij die afdeling nog bij : de zachte Wil Lidner.

Ook de stadsverwarming was een heikel punt, hoge spooknota's en slechts geschatte verbruiken dwongen de klanten tot zeer hoge maandlasten en veel afbetalingsregelingen. Neenhet GEB had toen geen goede pers bij haar klanten, zeker niet ten aanzien van de stadverwarmings-afrekeningen in de nieuwbouwwijken van Ommoord, Alexanderpolder en Capelle aan den IJssel !

Toen ik na 5 dienstjaren, in 1985 al referendaris, maar toch de overstap naar een bank, mijn veelbelovende baan had opgezegd, mocht ik bij de toenmalige directeur (Hans Blankert) komen toelichten waarom ik weg ging en wat ze fout hadden gedaan om mij niet weten te behouden (niks !!, het was een goede werkgever in die jaren) .

Op weg met de trein naar het ComputerCentrum Bondsspaarbanken in Woerden. Die betaalde wel 1000 gulden netto per maand beter, maar was het er echt leuk ? Neen eigenlijk niet, we werkten met een man of 70 aan het nieuwe SPRINT (Spaarbanken Retail Informatiesysteem) , waar de T voor stond weet ik niet meer. Ik had er als directe collega's Koos Busser, Ellen van Emmerik, Jan van de Water, Martin, Dory Vergeer, Co Geelkerken, Jan van Boort, Bert Bastenhof . en Henk . . De projectmanager was Henk Kutterink, die later naar de Verenigde Spaarbank vertrok. Ik deed er als informatie-analist de ontwikkeling van de dagelijkse lijsten/rapportages van de diverse bank- en spaarproducten. Die werden s'nachts aangemaakt en automatisch verspreid naad de diverse filialen in den lande.

Na 3 jaar, te veel en iets te lang tussen soms geniale , maar ook iets te contactarme techneuten, ergens weggestopt op een saai en afgelegen kantoorterrein vlakbij het ziekenhuis in Worden nu de wereldwijde wereld in. Dit bij de Rabobank Nederland in Utrecht. Was getipt door een oud-collega Ben van der Hoeven, En Ja ! Het was er gelijk leuk ! Een goede keuze ! Hier stoppen we even...

Paul op kantoor in Utrecht